

АЛЬМАНАХ

Ними школа стоїть

Вип.3

Дрогобич
2004

Зміст

Історія української гімназії – СШ № 1 ім. Івана Франка м. Дрогобича	4
Навчально-матеріальна база	6
Директори СШ №1	8
Русавський Богдан Григорович	8
Лужецька Ольга Василівна	9
Наші вчителі	11
Вацяк Людмила Георгіївна	11
Ковальська Дарія Маркіянівна	12
Торська Антоніна Михайлівна	13
Хомицька Марія Іванівна	14
Маландій Галина Яківна	15
Дівчур Степан Петрович	16
Мороз Йосип Миколайович	19
(1933-1999)	19
Наші випускники	22
Мацюпа Михайло Григорович	22

Історія української гімназії – СШ № 1 ім. Івана Франка м. Дрогобича

Місто Дрогобич має славні традиції розвитку українського шкільництва. У 1905 році було засноване товариство УПТ “Рідна школа”. На той час у місті діяла державна польська гімназія з основною польською мовою викладання. Постала гостра потреба будівництва української гімназії.

1923 рік – сформовано Комітет будови української гімназії з представників громадськості. Головою обрано адвоката **Володимира Ільницького**. Будували споруду на народні гроші. 1926 рік – освячення фундаменту. **Вересень 1928 року** – збудовано триповерхове приміщення гімназії на 25 кімнат. **9.06.1930 року** – посвячення будинку гімназії перемишльським єпископом Йосафатом Коциловським. Це була ще не завершена будівля. На неї вже було витрачено близько 350 тисяч злотих, а потрібно було ще біля 150 тисяч злотих. На цей будинок надходили пожертви українських громадян м. Дрогобича та повіту; громадян Америки; громади “Мазниця”, товариства брутовців “Підойма”, християнської громади у Бориславі.

Директором гімназії став **Володимир Кузьмович**.

У **1930 році** у новому приміщенні склали випускні іспити **30 учнів**.

Гімназія знаходилась у верхніх поверхах, а нижнє приміщення займала початкова школа – **Українська вселюдна школа ім. Тараса Шевченка**. Директором тут працював **Степан Гавришук**. Учителі: **Магдалина Созанська, Магдалина Воробець, Костянтин Ніщинський** та інші. Отже, в одному приміщенні мирно уживались два різні навчальні заклади з різними складами педагогічного колективу.

Повна назва гімназії: **“Приватна коєдукаційна гімназія Українського Педагогічного Товариства “Рідна школа” імені Івана Франка в Дрогобичі з українською мовою навчання”**.

Право вступу до цієї гімназії мали учні, що успішно закінчили чотири класи і склали іспити з релігії, математики, польської мови та української мови. Їх екзамєнували з каліграфії, хімії, фізики, співів.

Кожен день починався зі спільної молитви.

Одяг гімназистів був темно-синього кольору. Молодші класи носили сині лампаси на штанах і навколо рукавів; старші – малинові. На голові – мазепинка (у хлопців). Дівчата носили берети, на яких була нашита емблема з літерами РШ.

Навчання учні оплачували. Бідних дітей звільняли від оплати.

У цей час в Дрогобичі функціонували такі навчальні заклади:

- державна польська чоловіча гімназія;
- приватна польська жіноча гімназія;
- приватна єврейська гімназія.

У **1931 році** директором української гімназії став **Михайло Бараник (1931-1940 рр., 1941-1944 рр.)**.

З початком II Світової війни (**24.09.1939 року** у Дрогобич прийшли радянські війська) навчальний рік розпочався **1.10.1939 року**.

А вже **10.01.1940 року** українську гімназію разом зі школою ім. Тараса Шевченка перетворено у СШ № 1 імені Івана Франка.

Впроваджувався радянський дух, вилучено з переліку предметів релігію, латинську та польську мову. Вивчали російську мову, історію СРСР, історію комуністичної партії.

З початком Великої Вітчизняної війни німецька влада дозволила відкривати гімназії даного типу. Наш навчаль-

ний заклад отримав назву **“Державна гімназія з українською мовою навчання у Дрогобичі”**. Директором знову став **Михайло Бараник**.

Перший “воєнний випуск” був **11.07.1942 року**, а останній – **3.03.1944 року**.

Наближався фронт. Німецька влада передала приміщення гімназії військовому госпіталю (до липня 1944 року). **6.08.1944 року** Дрогобич знову зайняла Червона Армія.

Так закінчилась історія української гімназії у м. Дрогобичі і розпочалась історія СШ № 1 ім. Івана Франка.

Зараз у школі діє музей історії Рідної школи.

Навчально-матеріальна база

Школа володіє насиченою та потужною навчально-матеріальною базою. Для навчання учнів служать два корпуси. Один з них використовується для навчання учнів початкових класів. У цьому корпусі обладнано спальні кімнати та ігрові кутки для відпочинку учнів, що відвідують групу продовженого дня. У головному корпусі до послуг учнів школи обладнано спеціалізовані кабінети: математики, фізики, української мови та літератури, англійської мови, історії, географії, біології, хімії, зарубіжної літератури, франкознавства, християнської етики, музики і співів. У школі обладнано сучасний кабінет інформатики на 10 робочих місць. Для занять з трудового навчання використовуються чотири майстерні: деревообробна, слюсарна, токарна, швейна та кабінет кулінарії. Уроки фізкультури та заняття із спорту проходять у двох спортивних залах загальною площею 350 м². Для занять з допризовної підготовки юнаків використовується стрілецький тир. Школярі молодшого віку навчаються у 15 спеціально обладнаних кабінетах. У школі працює бібліотека, яка крім підручників (бли-

зько 35 тисяч штук), має також велику кількість художньої літератури. На першому поверсі знаходиться гардероб.

При школі працює їдальня, де за державний кошт харчуються учні з малозабезпечених, чорнобильських сімей та сироти і напівсироти.

Директори СШ №1

Русавський Богдан Григорович

Русавський Богдан Григорович – відмінник народної освіти, ветеран II світової війни, директор середньої школи № 1 протягом багатьох років. Він – великий ентузіаст освіти, талановитий організатор педагогічного колективу. Це один з директорів, якому в тоталітарному режимі вдалося зберегти і примножити кращі традиції гімназії і створити нові. Тільки за-

вдяки Богдану Григоровичу на СШ № 1 збереглась меморіальна дошка Івана Франка, символічний флюгер “РШ” – рідна школа.

Русавський Б.Г. – чудовий оратор, талановитий педагог, тонкий психолог, мудрий наставник. Він умів побачити в кожному учителю властиву лише йому педагогічну майстерність і розвинути її. Особливо цінував та підтримував молодих, талановитих учителів, дбав про їх ріст, виводив у майстри педагогічної справи. Не терпів ледарів, окомилювачів.

Потрапити в першу школу і працювати в ній було не легко. Тут збирався і поширювався кращий педагогічний досвід, нові ідеї в освіті. В школі панував дух колективізму, взаємодопомоги, підтримувалась творча ініціатива. Працювала школа педагогічної майстерності, увійшли в практику творчі вечори, вечори – портрети. Колектив учи-

телів СШ № 1 відзначався високим професіоналізмом, особливим патріотизмом, новаторством. Наша школа першою в місті перейшла на кабінетну систему навчання учнів.

Традиції, які народжувались при Русавському Б.Г., і сьогодні домінують у роботі педагогічного колективу школи. Наші учні одержували міцні знання з хімії, математики, фізики, англійської мови, історії та інших предметів. Перемагали на міських предметних олімпіадах. Учителю першої школи – це була і величина, і особистість. В цьому велика заслуга її директора - Русавського Богдана Григоровича.

Лужецька Ольга Василівна

У СШ № 1 завжди витає дух колишньої гімназії – дух аристократизму, інтелігентності, високості думки. А плекає цей дух і гідно несе звання керманіча школи сьогоднішній директор – Ольга Василівна Лужецька.

Прийшла Ольга Василівна у школу ще зовсім молодого у 1976 році. На посаді директора – з 1997 року. Звичайно, керувати школою завжди нелегко. А нині шкільний колектив – це 103 педагогічних працівники, 22 людини обслуговуючого персоналу. У СШ № 1 навчається 1184 учні.

Стиль керівництва Ольги Василівни Лужецької – демократичний. Директор намагається кожного зрозуміти,

підтримати. Шанує і поважає Особистість. Підтримує та вітає кожну творчу ініціативу вчителів та учнів.

Багато уваги директор приділяє створенню позитивного мікроклімату, котрий неминує виникати навколо справжньої особистості і котрий здатний впливати на інших. Ольга Василівна вміє визнати успіх вчителя – і початківця на педагогічній ниві, і досвідченого фахівця. Це сприяє встановленню гармонійних стосунків між адміністрацією та вчителями.

Вміти цінувати людей – велике мистецтво. Так працює Ольга Василівна Лужецька. За колег радіє, бо каже, що їх успіхи – це і її успіх. А радість від досягнутого учнями школи – це теж її радість.

Нинішній директор СШ № 1 працює для людей, віддає їм увесь свій творчий потенціал, свою людяність, порядність і доброту. Це сприяє тому, що школа націлена у майбутнє – світле і оптимістичне.

Вацяк Людмила Георгіївна

У СШ № 1 працює з 1973 року. Майже вся трудова діяльність пройшла в межах цієї школи, в ній виросла як педагог.

За свою роботу мала нагороди: грамоти за сумлінну роботу, грамоти за роботу з обдарованими учнями, значок “Відмінник народної освіти”, звання “Методист”. Майже кожного року її учні були учасниками обласної математичної олімпіади, а у 1985 році

Мельничук Василь став учасником республіканської олімпіади з математики, на якій зайняв третє місце.

Людмила Георгіївна постійно виконувала громадські доручення: виступи на педрадах, на семінарах, конференціях. Останні роки – голова шкільного методоб’єднання вчителів математики.

Ковальська Дарія Маркіянівна

Ковальська Д.М. працює вчителем математики в СШ № 1 м. Дрогобича з 1962 року після закінчення з відзнакою Дрогобицького педагогічного інституту. Вона – досвідчений фахівець, який знає свою справу, любить дітей.

Постійно вдосконалюючи свою майстерність, дає учням глибокі і ґрунтовні знання. Працює в класах з поглибленим вивченням математики, велику увагу приділяє обдарованим учням, які постійно займають призові місця на міських олімпіадах, неодноразо-

во були призерами обласних олімпіад. Більшість вихованців Ковальської Д.М. поступають у вищі навчальні заклади.

Вчитель досконало володіє методикою проведення уроків різних типів, практикує викладання матеріалу блоками, вивільнюючи час для практичних занять, для розвитку творчого мислення.

Опрацювала та активно втілює на уроках такі питання, як “Створення проблемної ситуації на уроках математики”, “Самостійні роботи на уроках математики”, “Систематизація та узагальнення знань учнів”. Працює над темою “Інтерактивні методи навчання”, багато уваги приділяє груповій роботі учнів.

На уроках вчителя поєднуються науковість і доступність. Цікава і творча праця вчителя, посильне, але повне навантаження учнів сприяють успішному процесу навчання.

Двічі нагороджена грамотою Міністерства України.

Торська Антоніна Михайлівна

Працювати у СШ № 1 почала з вересня 1968 року. Майже все життя Антоніни Михайлівни пройшло у стінах школи. Тут вона стала свекрухою, бабцею, вдовою...

Багато років Торська А.М. очолювала профспілкову організацію школи. Першою створила навчальний кабінет початкових класів із обчислювальними машинами “Альфа – 1” і “Альфа – 2”. Вона глибоко переконана, що доброта, увага, повага, любов роблять дітей чуйними, добрими, уважними. У перший клас приходять маленькі, налякані, несміливі діти. Але проходить 3-4 роки навчання – і вони уже зміцніли, стали організованими, впевненими в своїх силах. Зовсім дорослими переходять у 5-й клас.

Початкова ланка у школі працює змістовно, творчо. Керує нею Андрій Борисович Гарус, людина надзвичайно порядна, чесна.

Хомицька Марія Іванівна

У школі працює з 1970 року. Працювала вожатою до 1977 року, з 1977 року по 1980 рік – вихователь групи продовженого дня, а з 1980 року – вчитель початкових класів. Працює над проблемою “Розвиток творчих здібностей учнів молодшого шкільного віку”.

Із самого початку своєї педагогічної діяльності глибоко вірить у безмежність творчих можливостей кожної дитини. Провідна риса її діяльності – віра в кожну дитину. Вміло передає віру в свої сили вихованцям. Здійснює диференційований підхід до навчальної діяльності учнів. Головним вважає сформувати у своїх учнів позитивне ставлення до навчання, любов до школи. Для цього зацікавляє вихованців різноманітними дидактичними матеріалами, наочними посібниками. Постійно спонукає дітей зіставляти, порівнювати, щоб розвинути в них активне, творче мислення, виховує самостійність. Прагне, щоб уроки були цікавими.

Навчальну діяльність Марія Іванівна поєднує з елементами гри. Частими гостями школярів на уроках стають казкові герої. Використовує усну народну творчість.

Вона завжди ставить перед собою завдання, що повинна навчити дітей не просто дивитись, а й бачити, відчувати світ довкола, вчить дітей пильно придивлятися до навколишнього, помічати дивне й загадкове.

Марія Іванівна вважає доброю підмогою у своїй роботі тісні творчі контакти з батьками. Адже тільки спільними зусиллями школи та сім'ї можна виховати повноцінну людину.

Маландій Галина Яківна

У середню школу № 1 прийшла ще зовсім молодою, енергійною, з бажанням працювати творчо. Було це у 1970 році. Цього року у місті проводилась перша спартакіада вчителів. Роботи було багато, але ж і радість була велика – СШ № 1 одержала кубок за зайняте у спартакіаді I місце. Директор Б.Г. Русавський був дуже задоволений такими результатами вчителів фізкультури. А далі кожного року проводились

спартакіади серед учнів.

Галина Яківна тренувала і учнів старших класів, але найчастіше її учнями були малюки (учні 1-4 класів). Малі діти – дуже цікаві. Спочатку з ними важко, але коли вони вже опанують певні навички, то робота з ними – радість і задоволення, бо всі діти люблять уроки фізкультури. Маландій Г.Я. готувала з дітьми спортивні номери, які демонструвались на батьківських концертах, оглядах художньої самодіяльності і мали великий успіх у глядачів. Ця традиція існує досі. Учні Галини Яківни займають призові місця у різноманітних спортивних змаганнях, іграх, “Веселих стартах”. Вона любить дітей, любить свою роботу і вважає її дуже важливою.

Дівчур Степан Петрович

Працює в нашій рідній школі скромний вчитель трудової праці, людина не слова, а діла. Звати його Степан Петрович Дівчур.

Народився Степан Петрович **3 січня 1945 року** в смт.Підбуж (тоді Підбузький район, Дрогобицької області) в сім'ї Петра Васильовича та Катерини Петрівни. Мав ще трьох братів – Ярослава, Мирослава, Стаха.

Батько – **Петро Васильович Дівчур**, за професією швець, був інвалідом II групи, ветераном Великої Вітчизняної війни. За подвиги нагороджений двома орденами слави.

Мама – **Катерина Петрівна Дівчур**, робітниця.

Освіту здобував у Підбузькій середній школі, де розпочав навчання у 1952 році. Вчився добре, був ударником. В часи навчання в школі займався в гуртку моделювання. Багато часу йшло на участь у змаганнях, де неодноразово ставав переможцем. За перемогу в обласних змаганнях з моделювання був нагороджений творами Олександра Корнійчука. Крім моделювального гуртка відвідував гурток з туризму, де здобув II дорослий розряд з туризму. Разом з іншими членами гуртка побував на усіх вершинах українських Карпат, декілька разів побував на Говерлі. Як найкращі туристи були нагороджені поїздкою в Ленінград. Крім того займався ще футболом та гімнастикою.

За час навчання у школі запам'яталась смерть Йосипа Сталіна, керівника СРСР та Всесоюзної комуністичної партії, 5 березня 1953 року.

У 1963 році Степан Петрович закінчує навчання в школі та поступає в Бродівське педагогічне училище, де навчається на факультеті вчителів праці. В училищі вчився 3 роки і продовжує займатися як моделюванням, так і ту-

ризмом. З'являються і нові заняття – штанга, бокс (однак бокс не сподобався своєю жорстокістю).

У 1966 році був направлений в Підбузьку середню школу вчителем праці і креслення. Проробивши в рідній школі 7 років, він був переведений у 1971 році в Дрогобицьку середню школу, де і тепер продовжує плідну працю.

В СШ №1 працював при директорах Б.Г.Русавському, М.Г.Ковалишину, В.В.Крайчику і О.В.Лужецькій.

В школі Степан Петрович знайшов багато друзів, які допомогли знайти своє місце, - Й.М.Мороз, Р.Й.Бурий, М.Ю. Гаврилик, Ю.М.Конколь.

Й.М.Мороз був вчителем географії, дуже чуйна і добра людина. З ним неодноразово ходили в походи, на Говерлу.

Р.Й.Бурий був вчителем фізкультури, дуже активний та здібний вчитель. Організовував дітей та вчителів на різні змагання. При ньому школа жила спортом – заливалась водою взимку хокейна площадка, організовувались змагання на лижах. З ним команди вчителів займали перші місця на змаганнях серед вчителів міста. На жаль, попав в аварію та помер в молодому віці. Школа понесла дуже важку втрату.

М.Ю.Гаврилик був ще одним вчителем фізкультури. Земляк Степана Петровича “через гору” – народився у селі Ясениця Сільна. Для вчителів організовував групу здоров'я. Також багато брав участь в організації змагань та туристичних походів. Надійний товариш. Після здобуття Україною незалежності та початок економічної розрухи в Україні був змушений припинити роботу в СШ №1 та перейти на роботу в школу в рідному селі.

Але найбільший товаришем Степана Петровича був Юліан Михайлович Конколь, багаторічний колега та друг. Усі роки разом працювали – організовували робітничі бригади та проводили практику учнів. Ніколи між ними не було суперечок.

За радянських часів працювати було важко, бо було багато перевірок, проводились політзаняття, тиск з боку дирекції. Особливою вимогливістю відзначалась Таїса Макарівна Філіпська.

За роки роботи вивчив багатьох учнів і, з гордістю можна сказати, що багато з них стали робітниками, інженерами та конструкторами завдяки старанням Степана Петровича.

За плідну працю нагороджений грамотами та подяками адміністрації.

Мороз Йосип Миколайович (1933-1999)

Мороз Йосип Миколайович народився 15 квітня 1933 року в с.Стебник (тепер місто) теперішньої Львівської області в родині селянина-бідняка.

Батько, Микола Федорович Мороз, з початку своєї трудової діяльності працював робітником на Стебницькому калійному заводі, а після звільнення з роботи в час економічної кризи, яка охопила і панську Польщу в 1929 році, став займатись сільським господарством. Він помер у 1945 році через хворобу.

Мати померла у 1964 році.

У нього братів не було, але було три сестри - старша сестра Антоніна в 1939-1941 роках була уже комсомолкою. Пізніше вони жили в Трускавці, Стебнику та Бориславі.

У 1939 році, після встановлення радянської влади на західних областях України, Йосип Мороз вступив до першого класу Стебницької середньої школи і закінчив десятий клас даної школи у 1950 році (Після визволення від фашистів вступив у 5-ий клас). Вивчав у школі німецьку мову, яку знав досить добре і міг читати та перекладати з словником. Вивчив також російську мову, якою володів вільно.

В роки фашистської окупації проживав з батьками у Стебнику.

З 1 вересня 1950 року по 1 липня 1952 року навчався у Дрогобицькому учительському інституті на історичному відділі (Диплом серія О №376181 від 30 липня 1960 року реєстр.№2423). Після

закінчення інституту з 20 серпня 1952 р. по 22 жовтня 1955 р. працював учителем історії та географії Баківської семирічної, а згодом середньої школи, Новострілищенського району Дрогобицької області.

У 1955 році (з 22 жовтня) був призваний на військову службу в ряди Радянської Армії, де перебував до 27 липня 1958 року. Служив в артилерійських військах у званні рядового.

Після демобілізації у 1958 році одружився з Емілією Василівною і почав працювати вчителем історії та географії Турківської СШ Львівської області (з 25 серпня – в особовій картці помилково вказано, що з 1955 року), де вже працювала раніше його молода дружина. В цій школі він пробув до 8 серпня 1961 року.

У серпні 1961 року звільнений з посади вчителя Турківської СШ у зв'язку з сімейними обставинами та прийнятий на роботу в Бориславську школу-інтернат на посаду вихователя 8 класу (Почав працювати з 24 серпня 1961 року). З цієї посади був переведений 1 вересня 1964 року на посаду вчителя історії та географії Бориславської школи-інтернату (Тут працював до 9 червня 1969 року). Разом з тим був головою лекторської групи товариства "Знання". У 1968 році його обрали керівником секції вчителів географії шкіл м.Борислава.

У 1969 році за власним бажанням перевівся в Дрогобицьку СШ №1 вчителем історії та географії, в якій працював до смерті. 12 травня 1969 року почав роботу в СШ №1 (Наказ №219 Дрогобицького МВНО від 12.05.1969 року – в наказі вказано час початку роботи з 1 квітня). Сім'я Морозів проживала на вулиці Осипенка, буд.№5. З 1953 по 1955 рік перебував членом ВЛКСМ, навіть був секретарем первинної комсомольської організації. Членом КПРС не був. Неодноразово Йосип Миколайович проходив атестацію як педагогічний працівник. Кожний раз атестація підтверджувала його великий педагогічний хист та науковий багаж знань як з історії так і географії. Його учні неодноразово займали призові місця на шкільних та міських олімпіадах. У 1981 році нагороджений грамотою облвн. У 1997 році знову був представлений до наго-

родження грамотою обільно (Тоді уже мав 45 років педагогічного стажу).

Окрему подяку Йосип Миколайович заслуговує за свою пошукову роботу з історії Дрогобицької гімназії та СШ №1, яку він проводив з іншими вчителями історії – Лепак Ольгою Василівною та Кочиндик Мирославою Ярославівною. Завдяки їхній роботі вдалося по крихтах зібрати дані про історію нашого навчального закладу – найстарішого не тільки в Дрогобичі, але й Дрогобицькому районі.

Йосип Миколайович викладав також і в Дрогобицькому ДПІ (тепер ДДПУ).

У серпні 1999 року Йосипа Миколайовича не стало.

Спілкуючись з Йосипом Миколайовичем, можна було відчувати впевненість цього вчителя, спокій, професіоналізм та знання своєї справи. Він ніколи не підвищував тону і завжди намагався пояснити свою думку, довести почату справу до гідного кінця. Його колеги та учні з великою вдячністю згадують про нього і висловлюють великий сум з приводу того, що він так рано пішов з життя.

Вірним супутником Й.М.Мороза у житті була його дружина – Мороз Ємілія Василівна (1933 року народження), яка довгий час працювала вчителем фізики в НСШ №10. На жаль, вона сьогодні також уже померла.

Старший син, Роман, 1959 року народження, вчився в СШ №5, а пізніше у Дрогобицькому нафтовому технікумі.

Молодший, Любомир, 1965 року народження, - вчився у СШ №1, закінчив медінститут і тепер працює лікарем-стоматологом у дрогобицькому стоматологічному центрі “Рома”.

Разом з ними доживала віку мати дружини – Романяк Марія Дмитрівна.

На основі матеріалів особової справи та особистих спогадів
Вчитель історії В.Я.Кундис

Наші випускники

Мацюпа Михайло Григорович

Михайло Мацюпа народився в національно-свідомій сім'ї. Його батько, Григорій Мацюпа (1884-1968), був хорунжим УГА. Він працював листоношею, поштовим урядовцем у Дрогобичі. Мати, Ангеліна Логин, походила з недалекого від Дрогобича села Унятичі. Михайло мав братів – Олексу та Осипа, та сестру – Євстахію. Батьки намагалися дати дітям добру освіту і відправили їх на навчання до місцевої гімназії. Сам Михайло навчався в

гімназії у 1934-1935 рр.

Землю під будівлю гімназії подарували Олександр Журавчак та Йосип Ковальський. На жаль, в пам'яті залишилися лише 1934-1935 роки навчання в гімназії, бо серед моїх братів і сестер, що навчались в ній нікого в живих уже не залишилось.

Ми вивчали фізику, хімію, арифметику та багато інших цікавих предметів. Якщо порівняти гімназію із школою, в якій я навчався (отримав фах бухгалтера-ревізора), то у гімназії навчали усьому українському (мова, література, пісня). Навчання було безплатним. Як зараз пам'ятаю, свою шкільну форму: гранатовий колір піджака та штанів, білий колір сорочки, галстук. У нашій гімназії діяв хор “Боян”.

У наш навчальний заклад приходили отці Подоляк та Сапрун, що навчали нас катехизму.

Багато заходів організовували товариства “Просвіта” та “Сокіл”. Тодішнє подвір’я школи було більше (не було котельні та подвір’їв аж до багатоповерхових будинків). Коли було тепло, то на цій великій площадці проводилися спортивні змагання з бігу, стрибків, кидків та багато інших. Найбільше запам’яталося, що ставили осіку із здертою корою (вона ставала дуже слизькою) і необхідно було вилізти на її вершок, де висіли призи – цінні речі (цукерки, взуття, гроші та інше).

У 1938 році група з 10 чоловік Дрогобича рушили на Закарпатську Січ, серед них був і я. Лише один Пінчук не зміг дійти, бо був убитий на кордоні поляками.

На мене велике враження справило те, що я побачив влітку 1941 року, коли на подвір’ї дрогобицької тюрми НКВС (тепер корпус фізико-математичного факультету Дрогобицького державного педагогічного університету) відкопували жертви радянського режиму після втечі комуністів від фашистських військ. Штабелі трупів позвірячому закатованих людей, розпач і лемент Дрогобича та жителів околиць, які розшукували серед мертвих своїх родичів. Це наповнило мою душу ненавистю до сталінських нелюдів.

Я брав участь у національно-визвольній боротьбі українського народу у рядах УПА. Нагороджений медалями та званням хорунжого.

Сьогодні продовжую відстоювати Україну та інтереси українського народу.